

vidt vi kunde gaa ind paa en anden Form, vil jeg dog sige, at det er en mærkelig Formalisme, at naar et Forslag er forelagt i det andet Thing af Mindretallet og forfattet, vi saa skulde tage det op igjen og stille det, navnlig efter at et tilsvarende, endnu videre gaaende Forslag samme Dag er blevet forfattet; det maatte have robet en Tro til den Indflydelse, som dette Things Afstemning har paa det andet Thing, som Erfaringen i den Grad har godtgjort ikke er til Stede, at det vilde være en Illusion at bygge derpaa (Hør!).

S. C. Hansen: Som den ærede første Taler bemærkede, er dette Forslag temmelig nær i Overensstemmelse med det Forslag til en midlertidig Finantslov, der for kort Tid siden var til Behandling her i Thinget, og som mine ærede Partifæller og jeg den Gang stemte for. Allerede den Gang antog vi det for meget muligt, at Rigsdagen ikke kunde tilendebringe Behandlingen af den ordinære Finantslov inden Finantsaarets Udløb; og naar vi da ikke havde en midlertidig Finantslov, vilde vi være uden lovlig Hjemmel for Statshusholdningens Førelse. Hvad vi den Gang antog for en Mulighed, er jo nu blevet til en Sandsynlighed, idet det jo i Dag som bekjendt er Finantsaarets sidste Dag, og der endnu er Meget tilbage, for at den ordinære Finantslov kan udfomme som vedtagen Lov. Vi maa derfor finde det saa meget mere uforsvarligt ikke nu at hde de Bidrag, man kan, for at undgaa, at vi kunde komme ud i disse Tilstande. Der er atter og atter fra anden Side gjort Forsøg paa at styde en Del af Skylden for, at vi ikke fik nogen midlertidig Finantslov, over paa Folkethinget, idet man har paastaet, at det andet Thing havde en Forpligtelse til at imødekomme det Krav, der var stillet fra dette Things Side med Hensyn til en anden Afsluttelse af den midlertidige Finantslov. Det forekommer mig imidlertid, at et saadant Krav fra dette Things Side var uberettiget, idet det andet Thing ved at imødekomme et saadant Krav skulde give Afkald paa en Del af den Bevillingsret, som det har havt, siden vi fik vor Grundlov. Det forekommer mig, som sagt, derfor at være uberettiget at kræve Imødekommenthed fra det andet Things Side overfor en saadan Fordring; thi en Fordring af den Natur, mener jeg, kan ikke med nogen Ret stilles af det ene Thing til det andet. Som en mere subsidiaer Fordring har man foreslaagt, at der i det Mindste skulde være Enighed om Forstaaelse af den hidtil gjældende Afsluttelse, og dette Krav har man støttet paa den Uenighed, der kom til Stede

overfor Statsregnskabet for 1881—82. Jeg har allerede ved 1ste Behandling af det andet Forslag til en midlertidig Finantslov henledet Opmærksomheden paa, at denne Uenighed havde en særlig Anledning, som ikke var her i dette Tilfælde; men dette, at man kræver en anden Forstaaelse vedtagen, taler i hvert Fald til Gunst for det andet Thing. Det forekommer mig at røbe nogen Mistillid til den Forstaaelse, der er bleven gjort gjældende fra Landsthingets Side, at røbe, at man ikke har fuld Tillid til dens Holdbarhed overfor de Domstole, som denne Sag mulig kunde komme til at foreligge for. Den Grund, man har anført, at, hvis vi ikke fik en sælles Forstaaelse, vilde Statsregnskaberne ikke faae Rigsdagens Godkendelse, har nemlig næppe tilstrækkelig Vægt, idet det, som vi udsætte os for at faae, naar vi hverken have en midlertidig eller ordinær Finantslov, har langt mindre Sandsynlighed for at faae Rigsdagens Godkendelse. Det forekommer mig altsaa, at vi kun have Udset til at faae Noget, der er endnu flattere end det, som vi vilde faae, dersom vi vedtog den midlertidige Finantslov. — Endnu skal jeg tillade mig at nedlægge en Protest imod Berettigelsen af en Udtalelse, der fremkom fra den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kred (Magen); han udtalte nemlig, at Fællesudvalgets Arbejder vare Gjenstand for forsætlig Udhaling. Jeg maa nedlægge Indsigelse mod Berettigelsen heraf. Ethvert Medlem fra hver Side i Udvalget har fuld Ret til at forhandle Sagen og overveie den saa grundig, som han finder det nødvendigt. Hver især har der Ret til at handle efter bedste Overbevisning og under eget Ansvar. Naar man tillader sig at fremsette saadanne Paastande som det ærede Medlem, saa forekommer det mig, at man gjør alt Andet end at hde Bidrag til den Imødekommen, som maa være en nødvendig Betingelse for en endelig Overenskomst.

Magen: Det var en fuldstændig Misforstaaelse fra det ærede Medlem. Jeg har ikke talt om en forsætlig Udhaling af Fællesudvalgets Arbejder, men om Finantslovbehandlingsens forsætlige Trækken i Langdrag, og Beviset derfor har jeg tilladt mig forleden at oplæse. Særligt skal jeg blot bemærke, at naar man taler saa meget om de to Under, maa man huske paa, at der er et tredje, der ligger imellem, og det er et ubetinget Gode, nemlig en regelmæssig Finantslov. Det er det, vi skulle se at opnaa i den korte Tid, der er tilbage.